

Arrest

nr. 46 375 van 15 juli 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 april 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat N. LETEN en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Irakese nationaliteit te bezitten, van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Sumel, Dohuk, in Noord-Irak, waar u tot aan uw vertrek uit Irak hebt gewoond. U verklaarde in onmin te hebben geleefd met (H.), de eigenaar van de winkel die naast uw sportzaak was gelegen. Zo vroeg hij u steeds waarom u geen praktiserend moslim bent. U hield van honden en zou uw vriend, (H.), hebben gevraagd een hond voor u mee te brengen. Omdat uw familie niet was opgezet met de hond, nam u de hond mee naar de winkel. Dit zou tegen de zin van (H.) zijn geweest, daar hij vond dat honden een taboe waren. Op 27/10/2009 zou u uw hond hebben zien liggen buiten, u zou hem nog naar de veearts hebben gebracht, maar hij zou reeds dood zijn geweest. U vermoedde dat (H.) uw hond had gedood en beschuldigde hem hiervan. Hij zou alles hebben ontkend, voelde zich zwaar

beledigd en zou zijn pistool op u hebben gericht. Er zouden enkele mensen tussenbeide zijn gekomen. Dezelfde avond klaagde u (H.) aan. De volgende dag zouden u en (H.) voor de rechtbank zijn verschenen waar jullie allebei moesten zweren op de Koran en de waarheid vertellen. (H.) zou hebben toegegeven dat hij u met een pistool had bedreigd en dat hij uw hond had vergiftigd. Hij riskeerde te worden veroordeeld omdat hij u had bedreigd met een pistool. Hij zou zijn opgepakt, maar omdat hij lid zou zijn geweest van de KDP (Koerdische Democratische Partij), is hij meteen vrij gekomen. Vanaf dan zou hij zich zeer vijandig hebben gedragen.

U zou in uw winkel seksuele betrekkingen hebben gehad met (H.), een man die bij u in de winkel werkte. U vermoedt dat (H.) jullie op een dag heeft gehoord, daar hij op een avond, nadat jullie betrekkingen hadden gehad, buiten stond aan de deur. De volgende dag was (H.) over de middag alleen in de zaak, hij zou u al wenend hebben opgebeld en zou u hebben gezegd dat (H.) hem had bedreigd met een pistool en dat hij onder deze bedreiging had opgebiecht dat jullie een seksuele relatie hadden. Hij zou eveneens gezegd hebben dat hij door (H.) naar zijn broer werd gebracht, waar hij hetzelfde opnieuw moest bekennen en dat zijn broer zo boos was, dat hij u zou vermoorden. U dook drie dagen onder bij uw zus en verbleef daar tot u op 02/12/2009 Irak verliet. Via Turkije en een voorts onduidelijke reisroute kwam u op 19/12/2009 aan in België. Op 21/12/2009 vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw nationaliteitsbewijs en uw identiteitskaart voor.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

U baseert uw vluchtrelaas op problemen met uw buurman (H.), een praktiserend moslim.

Wat het eerste incident betreft, nl. de vergiftiging van uw hond en de bedreiging met een vuurwapen, moet opgemerkt dat u deze zaak via de rechtbank aanhangig heeft kunnen maken. Niet alleen ging (H.) plots over tot bekentenis van de vergiftiging van uw hond (iets wat hij eerder steeds had ontkend) maar bovendien werd hij ook terecht gewezen voor het gebruik van een vuurwapen. Alhoewel u verklaart dat (H.), ondanks een opgelegde celstraf van drie maanden, kort daarna werd vrijgelaten en zijn gevangenisstraf niet moest uitzitten, blijkt dat de rechtbank uw zaak toegenegeven was en (H.) in zijn ongelijk heeft gesteld.

Wat vervolgens uw relatie met uw mannelijke collega (H.) betreft, dient te worden opgemerkt dat uzelf expliciet verklaarde **geen homoseksueel te zijn** (CGVS, p.7) en bovendien **heteroseksuele relaties te verkiezen** (CGVS, p.7-9). U verduidelijkte dat u in Sumel alleen betrekkingen had met een man omdat betrekkingen met een vrouw niet mogelijk waren (CGVS, p.7). U geeft als verklaring dat uw broers nog niet getrouwd waren en dat ze ouder zijn dan u, wat betekende dat u moest wachten om te trouwen en dat een relatie met een vrouw buiten het huwelijk uw leven en dat van de vrouw in gevaar zou brengen (CGVS, p.7). Bovendien kon u met een man veel gemakkelijker nablijven in de winkel zonder dat mensen zich vragen zouden stellen en kon u aldus toch aan uw trekken komen (CGVS, p.9). Overigens, buiten (H.), zou u met geen andere mannen seksueel contact hebben gehad (CGVS, p.8). Aangezien u zelf expliciet aangeeft geen homoseksueel te zijn kan er dan ook redelijkerwijze worden van uitgegaan dat u het risico op vervolging (wegens een mogelijke perceptie van homoseksualiteit door de Irakese overheid en uw omgeving) zou wegnemen of uitsluiten door dergelijke handelingen niet meer te stellen.

Bovendien legde u in dit verband tal van vage, onwaarschijnlijke en incoherente verklaringen af die de geloofwaardigheid van uw relaas sterk ondermijnen.

Vooreerst is het zeer ongeloofwaardig dat u geen nieuws heeft over de situatie van (H.) sinds het laatste telefoontje waarbij hij u waarschuwde het land te verlaten. Zo verklaart u niet te weten hoe het momenteel met (H.) gaat, daar u geen contact meer hebt gezocht (CGVS, p.12). Nochtans riskeerde hij evenzeer represailles van zijn familie, te meer hij zich wel als homoseksueel zou hebben 'ge-out' en zijn broer door (H.) van het gebeurde op de hoogte zou zijn gebracht. U zou op geen enkel ogenblik inlichtingen hebben ingewonnen omtrent zijn lot. Dit is uiterst merkwaardig. Immers, van een persoon die meent slachtoffer te zullen worden van eerwraak vanwege verboden seksuele betrekkingen kan worden aangenomen dat hij zich nauwgezet heeft geïnformeerd omtrent vervolgingsfeiten jegens zijn 'gelegenheidspartner', teneinde het eigen vervolgingsrisico te kunnen inschatten. Uw uitleg als zou u zijn telefoonnummer niet kennen en niet weten waar hij naartoe is gegaan (CGVS, p.12), is weinig overtuigend. U kon ook via andere personen, zoals uw familie, of uw beste vriend, die op zijn

beurt ook een seksuele relatie met (H.) heeft gehad (CGVS, p.8), trachten iets te weten te komen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u wel degelijk banden onderhield met uw familie in Irak. Zo bleef u gedurende de drie dagen na de vermeende 'betrapping' bij uw schoonzus en belde u via uw schoonbroer naar uw familie (CGVS, p.13). Ook vanuit België heeft u reeds contact gehad met uw familie (CGVS, p.3). Dat het ging om een ongemakkelijke situatie en het zodoende vervelend was enkele vragen te stellen (CGVS, p.13) is hierbij geen afdoende verklaring om u toch niet te informeren naar de actuele situatie van (H.) en bijgevolg ook uw situatie. U verklaarde immers dat iedereen van uw familie op de hoogte was van de feiten (CGVS, p.12) en dat uw familie u wel op de hoogte heeft gebracht van het feit dat de broer van (H.) op zoek was naar u (CGVS, p.13). Echter meer details kan u over dit laatste niet geven. Of deze persoon ook nog naar u is komen informeren toen u Irak al had verlaten, kan u niet bevestigen (CGVS, p.14).

U stelt dat u het telefoonnummer van (H.) hier niet in België heeft, maar dit verklaart evenmin waarom u hem in die drie dagen dat u in Irak bij uw zus onderdook, niet probeerde te contacteren. Temeer daar u wel, via uw schoonbroer, uw familie contacteerde om te weten te komen of de broer van (H.) was langs geweest (CGVS,p.13). In deze context is het geenszins aanvaardbaar dat u niet meer informatie betreffende (H.) kon bekomen. Bovendien heeft u na uw vertrek zelf niet meer geïnformeerd of er zich bijkomende feiten zouden hebben voorgedaan (CGVS, p.14). Deze zeer nonchalante en haast ongeïnteresseerde houding ten opzichte van de situatie van (H.) en ten opzichte van wat zich mogelijks heeft afgespeeld na uw vertrek ondergraven in belangrijke mate de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak.

Er dient hierbij eveneens te worden gewezen op tegenstrijdige verklaringen die u hebt afgelegd vergeleken met de vragenlijst van het CGVS, opgesteld met behulp van een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie vragenlijst CGVS, dd. 08/01/2010, p.2). Zo liet u in deze vragenlijst optekenen dat (H.) op de hoogte was van uw seksuele relatie met (H.) daar hij op een avond de winkel binnenkwam op het moment dat u en (H.) seksuele betrekkingen hadden. Voor het CGVS beweerde u, geheel anders, dat (H.) jullie waarschijnlijk had gehoord, maar zeker niet had gezien (CGVS, p.11). Dit is toch wel een geheel andere versie, zeker ook in de islamitische context waar slechts sprake kan zijn van enige bestraffing indien dergelijke handelingen door drie ooggetuigen kunnen worden bevestigd. Geconfronteerd met bovenstaande incoherentie, verklaarde u dat u dit nooit heeft laten optekenen in de vragenlijst, dat u de tolk had gezegd dat de eerste versie in de vragenlijst verkeerd was en dat de tolk gezegd had de nodige correcties aan te brengen. Deze uitleg is niet afdoende daar u in het begin van het gehoor bij het CGVS werd gevraagd of de verklaringen op het einde voor u werden vertaald en of deze vertaling correct was. Op beide vragen antwoordde u positief (CGVS, p.2). Dat u daarnaast ook tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd over de veroordeling die (H.) heeft opgelopen omdat hij u zou hebben bedreigd met een wapen, is evenzeer frappant. Zo verklaart u in de vragenlijst dat (H.) werd veroordeeld tot één maand gevangenisstraf en verklaarde u vervolgens voor het CGVS dat (H.) werd veroordeeld tot drie maanden gevangenisstraf. Opnieuw verklaart u dat u dit niet heeft gezegd tegenover de medewerker van DVZ (CGVS, p.11).

Bovenstaande vaststellingen maken dat er aan uw ingeroepen problemen met uw buurman (H.) en met de familie van (H.) onvoldoende geloof kan worden gehecht. De hoedanigheid van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Wat betreft de subsidiaire bescherming dient opgemerkt dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie bij het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De door u voorgelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart en uw nationaliteitsbewijs, tonen uw identiteit en nationaliteit aan, gegevens die hier niet ter discussie staan. U brengt verder geen enkel begin van bewijs aan betreffende uw vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967, alsmede van de artikelen 48/2 en 48/3 van de voormelde wet van 25 december van 1980 (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsverplichting.

Hij betoogt dat de bestreden beslissing niet genoegzaam met redenen is omkleed aangezien de daarin vermelde feitelijke grondslag incorrect is. De redenering dat daar hij geen homoseksueel is, van hem kan worden verwacht dat hij het risico op vervolging wegneemt door geen homoseksuele handelingen meer te stellen, stemt volgens verzoeker niet overeen met zijn verklaringen. Hij verklaarde zichzelf niet als homoseksueel te beschouwen maar eerder als iemand die door het strenge islamitische geloof in Noord-Irak seksuele betrekkingen onderhield met een man uit behoefte, zoals vele Iraakse mannen in Noord-Irak. Hij stelde duidelijk dat seksuele betrekkingen met een vrouw voor het huwelijk onmogelijk waren door het islamitische geloof en uiterst gevaarlijk waren voor zowel de man als de vrouw. Hoewel hij zichzelf niet beschouwt als homoseksueel worden dergelijke seksuele handelingen door derden en de overheid aanzien als 'on-islamitisch gedrag'.

Verzoeker verwijst naar informatie omtrent de situatie van homoseksuelen in Noord-Irak en meer in het bijzonder naar een artikel van Human Rights Watch, getiteld "*The Want Us Exterminated: Murder, Torture, Sexual Orientation and Gender in Iraq*", het *Algemeen Ambtsbericht Irak* van januari 2010 van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, de *UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers* van april 2009 en de *Guidelines Relating to the Eligibility of Iraqi Asylum-Seekers* van het UNHCR van oktober 2005. Hij stelt dat homoseksuelen een sociale groep kunnen zijn en citeert terzake artikel 10, eerste lid, d) van Richtlijn 2004/83/EG. Verzoeker stelt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging koestert en aantoont dat hij de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit niet kan inroepen omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens het behoren tot een specifieke groep zoals bepaald in artikel 48/3, § 4, d) van de vreemdelingenwet. Hij stelt dat hij voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en dat de vluchtelingenstatus aan hem moet worden toegekend.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker betwist de bestreden beslissing niet waar deze omtrent het incident waarbij zijn hond werd vergiftigd en hij bedreigd werd met een vuurwapen stelt dat de rechtbank zijn zaak was toegenege en H. in het ongelijk heeft gesteld. Dit onderdeel, dat steun vindt in het administratief dossier, wordt door de Raad overgenomen.

Verzoeker legde, zoals de bestreden beslissing met recht motiveert, manifest tegenstrijdige verklaringen af aangaande de betrapting door zijn buurman. In de vragenlijst gaf hij aan: *“Op een avond kwam (H.) mijn winkel binnen op het moment dat (H.) en ik seksuele betrekkingen hadden”* (administratief dossier, stuk 8, p.2). Bij het commissariaat-generaal (cgvs) beweerde verzoeker echter dat zijn buurman hen slechts zou hebben gehoord en gaf hij aan: *“Nee, hij heeft ons zeker niet gezien, maar de zaak was toe, maar misschien heeft hij ons ooit eens gehoord zodat hij een vermoeden had dat wij een relatie hadden”*. Verzoeker ontkende bij confrontatie zijn eerdere verklaringen en beweerde dat hij zou hebben aangegeven dat het fout was en men hem zou hebben gezegd dat men dit nog zou corrigeren (administratief dossier, stuk 4, p.11-12). De motivering te dezen van de bestreden beslissing, die door de Raad tot de zijne wordt gemaakt, omtrent deze uitleg kan niet worden aangenomen.

Daarenboven stelde de bestreden beslissing terecht vast dat verzoeker ten aanzien van zijn problemen een nonchalante en ongeïnteresseerde houding vertoonde die de geloofwaardigheid van de beweerde feiten ondermijnt. Meerbepaald bleek dat hij sedert diens telefoontje om hem te waarschuwen het land te verlaten geen nieuws had over de situatie van H., de persoon die in zijn winkel werkte en met wie hij seksuele betrekkingen zou hebben onderhouden en zou zijn betrappt. Hij wist niet hoe het met H. gaat daar hij zelfs geen contact meer heeft gezocht. Hij heeft op geen enkel moment inlichtingen ingewonnen over het lot van H., hetgeen uiterst merkwaardig is. Van een persoon die beweert te worden vervolgd in het kader van eerwraak omwille van seksuele betrekkingen kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat deze zich zou informeren omtrent de vervolgingsfeiten jegens zijn seksuele partner teneinde het eigen vervolgingsrisico te kunnen inschatten. Verzoekers uitleg als zou hij het telefoonnummer van H. niet kennen en niet weten waar hij naartoe ging, wordt door de bestreden beslissing terecht niet overtuigend geacht. Verzoeker had immers de mogelijkheid iets te weten te komen via andere personen, zoals zijn familie of zijn beste vriend die op zijn beurt een relatie heeft gehad met H. Hij had nog contact met zijn familie in Noord-Irak, zowel gedurende zijn verblijf bij zijn zus de dagen voorafgaand aan zijn vlucht als gedurende zijn verblijf in België. Dat het ging om een ongemakkelijke situatie en vervelend was hierover vragen te stellen wordt door de commissaris-generaal terecht onafdoende geacht ter verklaring van verzoekers nalatigheid om zich te informeren over de situatie van H. en zijn eigen situatie, te meer daar hij aangaf dat zijn familie reeds op de hoogte is van de feiten en hem op de hoogte bracht van het feit dat de broer van H. naar hem op zoek was. Voorts stelt de bestreden beslissing met recht vast dat verzoeker over dit laatste evenmin meer details kon verstrekken en niet kon bevestigen of deze persoon nog naar hem is komen informeren nadat hij Irak heeft verlaten. Dat hij het telefoonnummer van H. niet heeft in België verklaart bovendien, zoals terecht aangehaald in de bestreden beslissing, niet waarom hij hem niet trachtte te contacteren gedurende de dagen die hij bij zijn zus onderdook, te meer daar hij wel via zijn schoonbroer trachtte te weten te komen of de broer van H. was langs geweest. Bovendien motiveert de commissaris-generaal met recht dat verzoeker zelf na zijn vertrek niet meer heeft geïnformeerd of er zich bijkomende feiten hebben voorgedaan.

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten tot de ongelooftwaardigheid van verzoekers beweerde asielaansluiting. In acht genomen dat uit zijn verklaringen duidelijk blijkt dat hij niet homoseksueel is (administratief dossier, stuk 4, p.7-8) en dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn concrete asielmotieven, is zijn verwijzing naar algemene informatie over de situatie en positie van homoseksuelen in Noord-Irak niet dienstig. Zulke informatie van algemene aard volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Hij dient zijn vrees voor vervolging in concreto aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op de hoger gedane vaststellingen, in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat heeft de commissaris-generaal op goede grond besloten dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De motiveringsplicht is niet geschonden.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 48/2, 48/4 en 49/3 van de vreemdelingenwet. Hij citeert de artikelen 49/3, tweede lid en 48/4 van de vreemdelingenwet en poneert dat volgens de rechtspraak van het EHRM de voorwaarden om van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing te kunnen spreken *“één dezer zijn:*

- *overschrijding van de minimum pijndrempel*
- *overschrijding van de wettelijke en legitieme bestraffing*
- *bedreiging t.o.v. het leven of de fysieke integriteit.*”

Tevens doet hij in het kader van artikel 48/4, § 2, c) gelden dat uit de Memorie van Toelichting en de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu. Voorts haalt verzoeker artikel 48/3, § 5 van de vreemdelingenwet aan, verwijst hij naar de door hem ingeroepen feiten en haalt hij nogmaals de situatie aan van homoseksuelen in Noord-Irak. Hij concludeert dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren gezien hij zou worden onderworpen aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit de informatie die bij het verzoekschrift is gevoegd kan worden afgeleid dat de actuele situatie in Irak op dit ogenblik van die aard is dat er voor homoseksuelen sprake is van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b). Bijgevolg zou verzoeker in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming.

2.4. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen aan de grondslag van zijn asielrelaas en de algemene situatie van homoseksuelen in Noord-Irak, kan dienstig worden verwezen naar de sub 2.2. gedane vaststellingen dienaangaande. Gelet op deze vaststellingen toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Noord-Irak een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst voor het overige naar artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, de Memorie van Toelichting en een arrest van de Raad van State doch hij brengt geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat de situatie in Noord-Irak van die aard is dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Op basis van de informatie in het dossier oordeelde de commissaris-generaal op goede grond dat de situatie in Noord-Irak niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (administratief dossier, stuk 12: landeninformatie). Derhalve toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS